

Hana Pinknerová
Adéla Jaworek

*Advent
ve starém domě*

karmelitánské
nakladatelství

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Pinknerová, Hana, 1963-

Advent ve starém domě / Hana Pinknerová, Adéla Jaworek. – V Praze :
Karmelitánské nakladatelství, 2023. – 175 stran

Vydalo Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s.r.o.

ISBN 978-80-7566-515-7 (brožováno)

* 821.162.3-32 * 27-565.2 * 27-565.3 * (0:82-32)

– advent

– Vánoce

– české příběhy

821.162.3-3 - Česká próza [25]

© KatMedia, s. r. o., Praha, 2023

ISBN 978-80-7566-515-7

Adventní těšení

Advent byl pro naši rodinu vždy důležitým obdobím. Hlavně pro nás tři holky: maminku, mě a mou mladší sestru Adélu. Byl plný nedočkavého těšení se, sprádání plánů na dárečky, uzavírání spikleneckých paktů – my dvě dáme dárek té třetí, s tou třetí se zase domluvíme na společném překvapení pro tátu...

Vánoční úklid jsme doma nikdy moc neprožívali, ale zdobení bytu a pečení cukroví ano. Vůně vanilky, skořice, horké čokolády a perníku se rozlila do celého bytu, k tvarování vanilkových rohlíčků či lineckých koleček jsme si pouštěly stará cédéčka Sester Steinových, Čechomor nebo třeba hity Franka Sinatry. Tatínek občas prošel kuchyní, přijal nabízené ochutnávky všeho, co už bylo hotové, a nadšeně chválil naše kuchařské umění.

Když jsme byly maličké, maminka nám vyrobila rozkošný adventní kalendář – sedm látkových pytlíčků z různých krásných látek zavěšených na šatní ramínko – a každý týden všechny naplnila nějakými dobrůtkami. Každé ráno jsme si u snídaně mohly jeden pytlík s překvapením otevřít. Chodily jsme k nim číchat, nenápadně osahávat, abychom odhadly, co v nich asi bude... Nikdy jsme ale ani jeden pytlíček neotevřely tajně předčasně, abychom si nezkazily ranní moment překvapení.

Když mi bylo čtrnáct a Adélce jedenáct, vyrobily jsme první adventní kalendář i pro rodiče. Nechtěly jsme jim kupovat klasický čokoládový, protože lacinou kakaovou hmotu by moc neocenili. Naše duševní i finanční kapacita stačila na čtyři dobrůtky týdně. Myslím, že jsme jim po domácnosti schovávaly bonbóny na střídačku se vzkazy a kresbičkami. „Kalendář“ sklídl od rodičů velké ovace a od té doby se každý rok snažíme trumfnout vždy ten předchozí. Přidaly jsme dobrot do čtyřadvaceti, kromě sladkostí zařadily i voňavé svíčky, olejové kuličky do koupele nebo jiné roztomilosti, podle aktuální inspirace nebo našeho rozpočtu.

Adélka pak jednoho roku, když jí bylo asi osmnáct, psala povídku na pokračování – romantický příběh s dramatickou zápletkou. Myslím, že to na ni tehdy bylo velké sousto, zhruba v půlce přestala stíhat a doplňovat stále nové epizody, a tak jsme v půlce prosince přešly zase na čokoládové bonbóny.

S rodiči už několik let nebydlíme, obě jsme vdané, ale kalendářovou tradici v různých podobách stále udržujeme. Minulý rok Adélka dotáhla svůj starý nápad k dokonalosti: když jsem prvního prosince přišla domů z vánočního večírku, našla jsem na dveřích v ložnici viset červenou stuhu se čtyřadvaceti texty poskládanými do malých obdélníků připnutých červenými kolíčky. Každé ráno jsme si ještě v posteli s manželem dychtivě četli Adélčin příběh starého domu s hlavní

hrdinkou Alicí, která chystá Vánoce pro své nejbližší. Občas, vlastně docela často, jsem u čtení uronila slzičku. Ten starý dům je totiž náš dům, v každé postavě vidím rysy svých blízkých a sousedů, připomíná mi to příhody z dětství a vánoční atmosféru, kterou tak důvěrně znám. Jediné, nad čím váhám, je to, jestli v hlavní hrdince Alici vidím víc Adélky nebo víc maminky. A víte co – ono je to jedno. Adélka nám text dala jako adventní těšení, maminka ho s jejím svolením učesala a společně vám ho nyní předkládají pro potěchu z příjemného čtení, s nádechem adventní atmosféry a třeba i jako inspiraci. Vlastně vás holky zvou na návštěvu – k nám domů, do našeho starého domu.

Vítejte u nás doma!

Anna Křištofová

Gumová meduídci jsou taky dobrý

1. 12.

Na kalendáři se skvělo datum prvního prosince a Alice vstala brzy. U ranní kávy si kontrolovala diář a znovu si přečetla motivační citát pro tento týden: *Najděte svou vášeň, něco, co dává vašim snům smysl a nutí vás vydávat ze sebe to nejlepší.*

Alicina vášeň planula zcela určitě především pro domácnost a rodinu, ale dnes byl teprve čtvrtek, a ona měla pocit, že pro tento týden ze sebe už to nejlepší vydala. Těšila se na klidný víkend. Alice se sama se sebou cítila docela spokojená. Jako manželka skvělého muže a matka dvou roztomilých dětí si připadala úspěšně. Dokonce i ve svém zaměstnání pomalu nacházela svou parketu, kdy se jí dařilo vybalancovávat částečný úvazek se všemi jeho nároky a úskalími zároveň s vyzvedáváním dětí ze školy a školky, doprovázením na kroužky a společným rodinným životem. Manžel ji obdivoval a ona to věděla. Její sebejistotou jen vždycky otrásl, když se stalo něco nepředvídaného, vymo-

řil se někdo s mimořádnými požadavky nebo nároky a ona musela improvizovat. To jí nikdy moc nešlo.

Teď na začátku adventu se však cítila silná. Všechno to zvládne. Rozdělí síly podle svých perfektních plánů a kromě práce jistě dokáže i odpočívat. Byla si jistá, že jí pomůže její nový návyk. Přčetla si někde, že když má člověk víc práce, potřebuje udržet ve svém životě to nejpodstatnější, svůj vnitřní pokoj. Advent znamená vždycky víc práce a Alice se rozhodla, že nesleví ze své ranní půlhodinky. Před ostatními tomu říkala ranní tichá chvíle, sama pro sebe nazývala těch třicet minut časem s tátou. Jistě ne se svým tátou pozemským, ten už dávno nežil. Sedávala takto potichu v kuchyni s šálkem kávy a nějak neurčitě si představovala svého otce nebeského. Nechtěla mu dávat konkrétní podobu, jen věřila tomu, že on tam s ní je, a tento společný čas pro ni byl zdrojem síly do všeho, co ten den mělo následovat. Někdy se mu svěřovala, někdy o něco žadonila, nejčastěji seděla mlčky.

Ranní tichá chvíle uplynula a Alice vstala od stolu, aby se pokochala adventními kalendáři pro děti, které stihla včera dokončit dřív než v deset večer. Ušila dvacet čtyři pytlíčků z pestrobarevných

zbytků látek, některé ozdobila krajkou, některým ušila zapínání na ozdobný knoflíček. Látkové sáčky zavěsila na šňůrky, které uvázala v různých výškách na starobylé vyřezávané dřevěné ramínko na šaty. Vypadalo to perfektně. Dovnitř vkládala na střídačku čokoládičky, žvýkačky, lízátko, malá razítka nebo dokonce samolepky. Letošní Vánoce budu mít pevně v rukou, pomyslela si. Nebudu se hroutit z příprav jako loni. Všechno jsem si dopředu dobře promyslela a všechno bude bezvadně klapat, utvrdila se ve svém rozhodnutí.

Prostřela stůl k snídani a zaposlouchala se, zda děti i manžel už vstali. Manžel Karel si popěvoval v koupelně a z pokojíčku zaslechla cupítat své dva andílky, osmiletého Bruna a pětiletou Hedvičku. Děti vtrhly do kuchyně, samozřejmě hned objevily své adventní kalendáře, nadšeně pištěly, okamžitě se dobývaly do prvního pytlíčku a čokoládičku sluply dřív, než Alice stihla něco namítnout. Pro dnešek to nebudu řešit, usmála se pro sebe Alice a kochala se nadšenými tvářičkami svých dětí.

„Takové čokoládky bych mohla papat každý den!“ prohlásila nadšeně malá Hedvička.

„Vždyť taky jo, ty hloupá! Teď je budeme mít každý den až do Štědrého dne.

K čemu si myslíš, že jsou tu pověšené ty další pytlíčky?“ usadil svoji sestru Bruno. Cítil se jako už zkušený starší bratr a dobře si pamatoval, jak to chodí. Hedvička se s překvapením zahleděla na kalendář. Úplně od loňských Vánoc zapomněla, jak takový adventní kalendář funguje.

„Možná bude v kalendáři občas i něco zajímavějšího než čokoládky,“ pokusila se Alice odvést pozornost od dobrůtek. Nechtěla by, aby sladkosti byly pro její děti nejžádanější odměnou, a tak do kalendáře dala také další drobné dárky a doufala, že to tak bude pro její děti ještě atraktivnější.

„Gumoví medvídci jsou taky dobrý,“ odvětil spokojeně Bruno a hrnul se ke stolu, aby se nasnídal.

Při snídani se Karel jen jakoby mimochodem zmínil: „Jo a ségra mi psala, že by přijela už 23. prosince dopoledne. Nevadí ti to, že ne?“ Alice zaťala zuby, aby hned nic neřekla. Jasně, takže všechno musím mít nachystané už den předtím, protože jakmile přijede Nina s dětmi, tak už opravdu nic neudělám. Snad mi tou dobou dají volno v práci, pomyslela si toužebně. Měla švagrovou svým způsobem ráda a chápala, že pro rozvedenou ženu se třemi dětmi musí být organizace Vánoc velmi náročná. Proto ji letos pozvali k sobě, aby byla rodina pospolu. Jenže Nina vždycky zabe-

re veškerý čas a všechnu pozornost, nemá se příliš k nějaké pomoci a její děti jsou bohužel celá maminka.

Přesto se Alice statečně usmála a manželovi odpověděla: „Nevadí, bude to prima. Třeba stihneme jít ještě na kluziště!“ Karel ji zlehka políbil na tvář a Alice už odváděla děti ven z bytu na cestu do školy a do školky. Bylo ovšem třeba se ještě dvakrát vrátit, protože Bruno si nevzal rukavice a Hedvička si zapomněla svého malého medvídka, kterého si v kapsičce nosila s sebou všude tam, kde nemohla mít maminku. Bez něj by do školky prostě jít nemohla. Na chodbě domu potkali starou sousedku, paní Novotnou. Přicházela po schodech ke svému bytu a nesla si jako obvykle malý nákupní košík. Dnes si oblékla tmavomodrý kabát s kožešinovým límcem a na hlavu si nasadila roztomilý modrý klobouček.

„Tak co, děti, už jste si dnes otevřely adventní kalendář?“ vyptávala se zvědavě. Děti jí překotně odpovídaly a paní Novotná se zářivě usmívala. Dneska je nějak výjimečně veselá, pomyslela si Alice a zkoumavě si sousedku prohlížela. Byla by se s ní ráda zapovídala, aby zjistila, co hezkého se jí přihodilo, jenže čas je popoháněl do školy a školky, a tak si jen popřáli hezký den a vyrazili každý za svým cílem.

Krásné, barevné a praktické

7. 12.

Bruno seděl ve svém pokoji a usilovně přemýšlel. Hrozně by chtěl samostatně jít nakoupit vánoční dárky pro rodiče a sestru. Potíž byla v tom, že Bruno nesměl chodit sám daleko od domu, čímž se značně snižoval výběr míst, kde by dárky mohl nakoupit. Napadlo ho, že by to mohl udělat tak, že by šel s jedním z rodičů kupovat dárek pro toho druhého, ale nějak mu to nepřišlo pro letošní rok už dost atraktivní. Chtěl to zvládnout celé sám.

Bruno přemýšlel, že nejdříve musí zkontrolovat stav svých úspor. Měl o svých financích dobrý přehled, ale pro jistotu se rozhodl před nákupem svou hotovost ověřit. To ničemu neuškodí. Vzal si svoji pokladničku ve tvaru pirátské lodi, opatrně otevřel podpalubí a vysypal všechny mince. Už dlouho si nic nekoupil, takže částka na dárky čítala rovných 262 korun! Bruno se spokojeně usmál, přesypal úspory do své peněženky, tu vsunul do kapsy své zimní bundy, zatáhl zip a potichoučku

se vykradl z domu. Musí být rychlý a vrátit se zpět, než tatínkovi skončí pracovní hovor a než se maminka s Hedvičkou vrátí z výtvarky. Bruno byl na svůj věk docela vysoký, to měl nejspíš po tatínkovi, a díky cvičení v kroužku juda si pěstoval svaly. Tmavohnědé vlasy si nechával stříhat na krátko, protože sportovcům dlouhé vlasy překáží. Čepici chytil do ruky a nenápadně vyklouzl z domu.

Zamířil rovnou do nejbližší samoobsluhy. Dosud mu připadala jako nudný a naprosto nezajímavý obchod, ve kterém maminka jen zdržuje svými nákupy běžných potravin, ale najednou se samoobsluha v jeho očích proměnila ve svět neomezených možností.

U dárku pro tatínka měl jasno hned. Tatínek potřebuje něco praktického, něco, co mu pořád chybí a vždycky si na to stěžuje. Prostě baterky. Navíc už nebude mít výmluvu, když budu chtít pustit elektrický vláček, že nemá nové baterky, pomyslel si spokojeně Bruno, ale hned se zastyděl. Není to sobecké kupovat tatínkovi dárek, který chce vlastně využít pro sebe? Umínal si, že se o vláčku nebude zmiňovat hned, jak tatínek svůj dárek dostane, ale počká, jestli si třeba nevzpomene na nové baterky sám, až budou vláček spolu skládat. Vložil tedy baterie do košíku a posu-

nul se uličkou mezi policemi s drogistickým zbožím.

Těžší bude vybrat dárek pro maminku a Hedvičku, přemítal Bruno. Bezradně procházel prodejnou a pohledem klouzal po regálech. I mamince by rád vybral něco praktického, ale zároveň aby to bylo hezké a barevné. Prošel obchodem až na samý konec k domácím potřebám a už si myslel, že nejbarevnější jsou krabice ovocných džusů, když v tu chvíli spatřil ten pravý dárek. Houbičky na nádobí! Krásné, barevné a praktické. A je jich hodně, snad deset v jednom balíčku, radoval se chlapec.

A pro Hedvičku bude už snadné něco vybrat. Rozhodl se pro bonbony v plastové krabičce ve tvaru figurky, která vypadala jako Elsa z Ledového království. Byl si jistý, že tím nemůže udělat chybu.

Vítězoslavně donesl svůj nákup k pokladně. Tam ho zachvátila lehká tréma, zda bude mít dost peněz. Sice průběžně ceny jednotlivých položek nákupu přepočítával, ale i tak mírně znejistěl.

Prodavačka se na malého zákazníka usmála a zeptala se:

„Maminka tě poslala na nákup? To jsi šikovný, že jsi šel sám.“

„Ne, já nakupuju vánoční dárky. Tatínek dostane baterky, sestře jsem vybral

bonbony a mamince dám houbičky," odpovéděl důležitě Bruno.

„Proč dáváš mamince houbičky? Má jich doma málo?“ podivila se prodavačka a stěží skrývala smích.

„To já nevím,“ zrozpačitěl Bruno. „Prostě mi přišly tak hezky barevné,“ obhajoval svůj dárek.

„Určitě maminku potěší,“ ujistila ho prodavačka a sdělila chlapci celkovou cenu za všechny jeho dárky. Bruno vyběhl radostně z obchodu. Byl šťastný, že tak dobře pořídil a ani neutratil za dárky všechny své peníze. Rozhodl se, že dárky hned zabalí a schová do spodního šuplíku u svého psacího stolu. Tam schovává své výstřižky a krásné kamínky a nikdo kromě něj tam nic hledat nebude, ani Hedvička ne. Kdyby si přišla vypůjčit ořezávátko nebo lepidlo, dobře ví, že takové věci má Bruno srovnané v šuplíku horním.

Panenko bude bolet ruka!

11. 12.

„Mamííí, proč mám psát nějaký dopis pro Ježíška, když stejně vím, že mi dárky dáváte vy?“ Bruno měl psát v pokojíčku domácí úkoly, ale tenhle mu nějak nedával smysl. Nerad se zabýval zbytečnou prací. Také se cítil trochu ponížen úkolem psát dopis Ježíškovi jako nějaké mimino. On, který nedávno zcela sám nakoupil dárky pro celou rodinu, by snad takové dětinskosti už plnit nemusel. Volal tedy na maminku v naději, že mu třeba řekne, že tento úkol dělat nemusí.

Alice v kuchyni zpracovávala těsto na perníčky a v hlavě si promítala a jeden po druhém odškrtovala seznam úkolů. Na synkovo volání však neodpověděla tak, jak by si přál: „Ostatní děti to ale třeba neví, Bruni, že Ježíšek dárky nenosí. A nebylo by hezké jim tu představu vzít. Jen ten dopis napiš.“

Bruno na chvíli otráveně ztichl, ale pak mu to nedalo: „A co tam mám jako psát? Já nevím, co se do takových dopisů

píše,“ pokřikoval bojovně ze svého pokoje.

Propána, dítě, pomyslela si vztekle Alice, to nemáš dost fantazie, aby sis vymyslel pár věcí, co si přeješ k Vánocům? Přisypala si na vál ještě trochu mouky, aby se těsto tak nelepilo. Pak se pokusila svému synovi na dálku vlídným hlasem něco napovědět, a poté se opět vrátila k seznamu úkolů ve své hlavě. Perníčky dnes upeču. Těsto by se sice mělo nechat přes noc odležet, ale na to prostě není čas. Zítra perníčky s dětmi nazdobíme a snad to stihne zaschnout, abych mohla nějaké rozdat sousedům na domovní schůzi. Taky musím zítra nakoupit, už jsme zase úplně vyjedení. A v práci nesmím zítra zapomenout dokončit tu výroční zprávu, abych ji odevzdala včas, jinak by to byl průšvih, pomyslela si. V koupelně právě doprala pračka a dávala to najevo otravným pípáním. Alici ten zvuk obvykle nevadil, ale teď ji skličoval. Ze všech stran se valí nějaké úkoly a požadavky. Z pokojíku přiběhla Hedvička a naléhavě potřebovala pomoci s převléknutím panenky do jiných šatiček.

„Teď nemůžu, Hedvi, nevidíš, že mám ruce upatlané od těsta?“ odmítla ji unaveným hlasem Alice, ale Hedvička to přesto vytrvale zkoušela. Panence se zasekla

ruka v rukávu a musí ji to teď bolet! Když to maminka hned nespraví, tak bude panenka možná i plakat, naléhala a kulila své velké modré oči, aby maminku přesvědčila. Bruno opět halekal něco z pokoje a zároveň zaslechla, jak Karel odevíká dveře a vchází do bytu. Halasně se pozdravil s dětmi, které samozřejmě byly v kuchyni hned obě, a manželce uštípl z hroudy na válu kousek syrového těsta. Se záhadným úsměvem se své Alice, která byla v kuchyňské zástěře půvabně umazaná od mouky, zeptal: „Miláčku, máš dneska večer něco v plánu?“

Co ještě ty po mně chceš, pomyslela si Alice. „Asi umřít,“ procedila mezi zuby a pokusila se seškrábat si těsto z rukou, aby mohla převléknout tu pitomou pannu!

„Cože?“ zeptal se překvapeně Karel.

„Já fakt nevím, co mám na večer v plánu! Ale je toho tolik co dělat, že jestli po mně ještě něco dalšího chceš, tak to prosím tě rovnou vybal!“ vybuchla Alice a máchlá u toho tak prudce rukou, že kus těsta jí z ruky odlétl a připleskl se rovnou na okno. To obě děti náramně pobavilo, začaly těsto po skle rozpatlávat a hlasitě se dožadovat formiček, aby mohly hned vykrajovat perníčky. Nadšeně poskakovaly po kuchyni a dohadovaly se, které tvary budou vykrajovat.

Tak a je to tady, zase jsem to nezvládla a vybuchla jsem, pomyslela si sklesle Alice. A to je dnes teprve 11. prosince! Všechna ta předsevzetí, že to letos zvládnou bez emočních výbuchů, jsou v háji. Zahanbeně si pomyslela, že především nedodržela své předsevzetí o nezrušitelnosti svých ranních tichých chvil. Dnes to bylo třetí den, kdy ráno nevstala dříve a proud činností ji strhl hned od té minuty, co vylezla z postele.

„Já jsem nám chtěl jen udělat hezký večer,“ zašeptal konejšivě Karel a objal svou ženušku kolem pasu. „Aha, tak to asi mám čas,“ odpověděla Alice trochu zmateně. „Tak jak uložíme děti, jo? Večeři nech na mně,“ mrkl na ni Karel a odešel se do ložnice převléknout.

Alice konsternovaně odevzdala dětem vykrajovací formičky na perníčky. „My to, maminko, zvládneme sami,“ ujistil ji Bruno a vzal jí z rukou váleček na těsto. „Vždyť s tebou perníčky pečou od svých tří let. Jen to klidně nech na nás.“ Hedvička mrskla panenku na stojánek s novinami a přestalo ji zajímat, že by ji mohla bolet ruka a že by mohla plakat. Sama s bráchou vykrajovat perníčky, to je jiná zábava! Bruno, šťastný, že nemusí sedět u nudných domácích úkolů, se ujal velení. Alice se vzdala. Vyšla se do koupelny pověsit

vyprané prádlo, aby se na tu spoušť v kuchyni nemusela dívat. Koneckonců těsto se ocitlo na okně jen její zásluhou. Co na tom, jestli bude všude po zemi mouka? Vždyť se to pak uklidí.

Poté co děti skutečně vykrájely čtyři plechy perníčků, snědly večeři, bez větších rozepří si vyčistily zuby a nechaly se rodiči zahnat do postele, manžel pomohl Alici sundat zástěru a usadil ji do křesla v obýváku. Sám pak namazal krajíce chleba čerstvě vyškvařeným voňavým sádlem, nakrájel najemno cibuli a ohřál červené víno se svou speciální směsí koření. Alice měla pocit, že za celý den si snad poprvé sedla, a užívala si chvíli, kdy po ní nikdo nic nechtěl. Po hrnečku horkého vína a krajíci chleba se dokonce znovu začala usmívat a Karel si pomyslel, že se s léty vůbec nezměnila, že je to pořád jeho milovaná holka.

To já pekla třicet!

17. 12.

Dneska přijedou na návštěvu Karlovi rodiče. Alici z návštěvy tchyně vždycky lehce bolelo břicho. I když se už pár let nesnažila být perfektní ani mít perfektní domácnost, protože v očích její tchyně nebylo nikdy nic dost dokonalé, ani tak se úzkostného pocitu nemohla zbavit. Třeba to jen tak hloupě předjímám, snažila se uklidnit a doufala, že protentokrát se to obejde bez štiplavých poznámek. Ráno při své tiché chvilce svěřovala Bohu své obavy z očekávané návštěvy. Nevěřila sama sobě, že dokáže být za všech okolností laskavá, a prosila o pomoc.

Karlovi rodiče se přivalili jako velká voda, se všemi se přivítali, poškádlili děti a tchán si rychle odvedl Karla do pracovny a zaníceně mu vyprávěl novinky o svém podnikání. Tchyně si pozorně prohlížela celý byt, občas přejela rukou po poličkách a zkoumavě si ruku prohlédla. Děti švitořily jedno přes druhé, nadšeně babičce líčily, jak chodily po domě a dělaly sousedům Mikuláše. Hedvička neváhala babičce zatančit svůj andělský tanec, k němuž

si připnula i andělská křídla. Bruno využil přestávky, kdy se do nich jeho sestra kšírovala, a několikrát předvedl ukázkový parakotoul. Babička to všechno pobaveně sledovala. Pak se optala Alice, kolik druhů cukroví letos napekla.

„Sedm,“ odpověděla Alice.

„Jenom? To já pekla třicet! Vždycky, i když byly děti malé,“ pochlubila se tchyně.

„Teda, to muselo dát hodně práce. Ale já přece jen pracuju na poloviční úvazek, tak nevím, jak bych to zvládla,“ lehce se bránila Alice a doufala, že to tchyni donutí změnit téma.

„Já jsem pracovala na celý úvazek, pěkně osm hodin denně,“ triumfovala tchyně.

Na to už Alice neměla co říct, jen uznale pokývala, že to opravdu bylo hodně. Pak se omluvila, že jde uvařit další konvici kávy, a nechala tchyni, ať se baví s dětmi. V krku se jí vytvořil knedlík, který se snažila zahnat několikerým polknutím, ale nějak to nepomáhalo. Takhle to dál nepůjde, musím na to jít jinak, povzdechla si. Nenechám se dohnat k pláči ani k útočce, slíbila si. Zalila konvici kávy, přidala na podnos novou dávku cukroví, nasadila široký úsměv a opět vplula do obýváku.

Tchyně si právě prohlížela s dětmi knížku, kterou jí přinesly ukázat. Byla to

jejich oblíbená velká obrázková encyklopedie o zvířatech z celého světa. Alice položila táč na stolek, dolila tchyni horkou kávu a jen tak mimochodem poznamenala:

„Je ovšem pravda, že bez svého skvělého pomocníka bych vánoční přípravy jen stěží stíhala.“

Tchyně překvapeně zvedla hlavu od knížky. O jakém pomocníkovi to mluví? To si snad najímá služku, nebo co? A už se začala v duchu pohoršovat. Alice dobře viděla, jak se tchyně zatvářila a jak se nadechuje k otázce, a předešla ji. Sama byla překvapená nápadem, který jí bleskl v mysli, a byla zvědavá, jak zapůsobí. Spustila a nebyla si jistá, co přesně všechno řekne.

„Víte, jsem vám opravdu vděčná, jak jste Karla vychovali. V posledních dnech mi je opravdu velkou oporou. Je úžasné, že si uvědomuje, že je toho o Vánocích na ženě naloženo víc než obvykle, a tak mi hodně pomáhá s dětmi. Víte, vzpomněla jsem si až pozdě, že potřebuju jít před Vánoci ke kadeřnici, a sehnala jsem termín jen na sedmou hodinu ranní. No a Karel ten den ráno vypravil obě děti a odvedl je místo mě do školy a školky.“ Alice se usmívala při té vzpomínce, a protože tchyně mlčky naslouchala, pokračovala:

„Onehdy nám udělal i pěkný večer. Nachystal večeri, svařil víno a namazal chleby, abych já si mohla odpočinout. Jsou to maličkosti, ale hodně pro mě znamenají, tak jsem vám jen chtěla říct, jak je váš syn skvělý,“ dokončila svůj chvalozpěv Alice.

Tchyně zaraženě mlčela a snažila se v paměti si vybavit, kdy naposledy její manžel namazal chleba pro ni. Došla k závěru, že za celý život asi nikdy, tudíž moc nechápala, odkud to Karel mohl odkoukat. Ale je pěkné, že se má hezky k dětem, za to je opravdu ráda. Také snažila vypadá spokojeně, a i když to doma nemají kdovíjak uklizené, tak tu vyzařuje vánoční atmosféra. Přece jen se ten Karel dobře oženil, pomyslela si.

Do obýváku vešli oba muži, kteří už zvládli probrat všechny své obchodní záležitosti, a nechali si ještě dolít kávu. Karel Alici zlehka pohladil po hlavě, protože spokojeně zaznamenal, jak si děti pěkně prohlíží knížku, Alici to sluší a jeho maminka popíjí čerstvě uvařenou kávu a nemá žádné kritické ani uštěpačné poznámky. A co víc by si mohl přát? Přisedl si na pohovku vedle své manželky a vzal si vanilkový rohlíček. „Letos se ti mimořádně povedly,“ prohlásil, když celý rohlíček strčil do pusy, a hned si vzal další. Alice se k němu jen zlehka přitulila a neřekla nic.

Tchyně mladé pozorovala a trochu jim záviděla. Její manžel ji za těch třicet druhů cukroví nikdy neoceníl, a že by jí o Vánocích více pomáhal s dětmi, to už vůbec ne. Vlastně mu bylo úplně jedno, že celý život podávala heroické výkony, manželovi to nejspíše přišlo jako samozřejmost. Ještě chvíli si společně povídali a pak si ženy v předsíni tajně, aby děti neviděly, vyměnily tašky s vánočními dárky. Zanedlouho potom se už návštěva rozloučila a odjela strávit Vánoce na své chatě v horách.

Večer se Karel Alice opatrně optal: „Co maminka, neměla zase ty svoje řeči?“

Alice chvíli přemýšlela, co by odpověděla, a pak řekla: „Možná učinila nějaký pokus, ale letos jsem jí nedala šanci se prosadit. Má štěstí, že má toho nejlepšího syna na světě, a to je bod, o kterém se prostě nemůžeme pohádat,“ dodala a vlepila Karlovi sladkou pusou. Ranní tichá chvíle přinesla svoje ovoce.

Obsah

Adventní těšení (*úvod Anny Křištofové*) / **5**

Gumoví medvídci jsou taky dobrý (1. 12.) / **11**

Jsi můj anděl strážný (2. 12.) / **17**

Vánoce bez šlehačky (3. 12.) / **24**

Jezulátko z výlohy (4. 12.) / **31**

Andělé přece nepláčou (5. 12.) / **37**

Tatííí, tenhle je nejlepší! (6. 12.) / **44**

Krásné, barevné a praktické (7. 12.) / **50**

Rychle a spolehlivě (8. 12.) / **55**

Nemáte banánovky? (9. 12.) / **60**

Nejlepší investice (10. 12.) / **66**

Panenku bude bolet ruka! (11. 12.) / **72**

Schůze s perníčky (12. 12.) / **78**

Bramborový salát bez brambor (13. 12.) / **84**

Sušené maliny v hořké čokoládě (14. 12.) / **89**

Ne tak marná babička (15. 12.) / **94**

Čokoládový dort pro Ježíška (16. 12.) / **99**

To já pekla třicet! (17. 12.) / **107**

A musí být nějaký proslov? (18. 12.) / **113**

Jako po výbuchu (19. 12.) / **124**

Prostě zapletené copánky (20. 12.) / **130**

Kabelka plná kapesníků (21. 12.) / **134**

Mamííí, musím ti něco říct! (22. 12.) / **138**

Mami, a víš, že je zítra Štědrý večer?

(23. 12.) / **146**

Ježíšek ví přece všechno... (24. 12.) / **155**

**Hana Pinknerová
Adéla Jaworek**

Advent ve starém domě

Vydalo Karmelitánské nakladatelství
ve společnosti KatMedia, s. r. o., v Praze roku 2023
jako svou 2623. publikaci
Ilustrace Lucie Hradecká
Úvodní slovo Anna Křištofová
Odpovědná redaktorka Markéta Protivánková
Obálka, grafická úprava a sazba Robin Brichta
Tisk FINIDR, s.r.o., Český Těšín

*Knihy Karmelitánského nakladatelství zakoupíte
na eshop.cirkev.cz a v síti kamenných
Karmelitánských knihkupectví
(eshop.cirkev.cz/prodejny).*